

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Národná diaľničná spoločnosť, a.s.**, so sídlom Mlynské nivy 45, 821 09 Bratislava proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Bratislave**, so sídlom Lamačská cesta 8, 845 14 Bratislava, za účasti: **Akzent BigBoard a.s.**, so sídlom Ivanská cesta 2D, 821 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2010/1571-DLD zo dňa 6. mája 2010, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 234/2010-126 zo dňa 20. mája 2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 234/2010-126 zo dňa 20. mája 2014 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. A-2010/1571-DLD zo dňa 6. mája 2010 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 136,- € do troch dní od doručenia tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2010/1571-DLD zo dňa 6. mája 2010, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie Mestskej časti Bratislava – Petržalka č. UKSP-17537-TJ/09, 10-Ko 4 zo dňa 21. januára 2010, ktorým bolo rozhodnuté o umiestnení 3 kusov osvetlených reklamných osvetlení typu bigboard s dvomi reklamnými plochami nad sebou na pozemku parc. č. X., k.ú. P., 1 kus vo výške 25m nad terénom a 1 kus vo výške 9,1m nad terénom, v lokalite – pri diaľničnom nájazde na most Lafranconi v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave preskúmal rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a 22.05.2012 rozhodol rozsudkom č.k. 3S/234/2010-78 tak, že rozhodnutie žalovaného č. A-2010/1571-DLD zo dňa 6. mája 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie a Najvyšší súd SR 18.07.2013 uznesením sp.zn. 5Sžp/24/2012 zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.05.2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe záverov rozsudku Najvyššieho súdu, uznesením zo dňa 30.01.2014, č.k. 3S 234/2010-111, súd pribral do konania účastníka konania Akzent BigBoard a.s., Ivanská cesta 2D, 821 04 Bratislava, z dôvodu, že práva tohto účastníka mohli byť rozhodnutím súdu dotknuté.

Krajský súd v Bratislave v v následnom konaní , ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a po nariadení pojednávania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Z obsahu priloženého administratívneho spisu žalovaného súd zistil, že spoločnosť BigBoard Slovensko spol. s.r.o. podala dňa 02.10.2009 na stavebný úrad Mestská časť Bratislava – Petržalka žiadosť o vydanie povolenia na umiestnenie troch kusov reklamných zariadení v lokalite nad terénom pri diaľničnom nájazde na most Lafranconi v Bratislave. Stavebný úrad vyhodnotil žiadosť ako neúplnú a vyzval žiadateľa na jej doplnenie. V stanovenej lehote žiadateľ svoju žiadosť doplnil a na jej základe dňa 09.11.2009 stavebný

úrad oznámil začatie konania, pričom námietky je možné uplatniť do 7 dní, inak na ne neprihliadne. Námietky si uplatnil odvolateľ – žalobca.

Žalobca – Národná diaľničná spoločnosť Bratislava ako vlastník a správca diaľnic mal námietky k povoleniu reklamného zariadenia a poukázal na Európsku dohodu o hlavných cestách s medzinárodnou premávkou (AGR) Európskej hospodárskej komisie, z ktorej vyplýva, že umiestňovanie zariadení pri cestách nie je dovolené, konkrétne z estetických a bezpečnostných dôvodov.

So zákazom súvisí aj § 10 ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, podľa ktorého na diaľniciach, cestách pre motorové vozidlá a medzinárodných cestných ťahoch je zakázané umiestňovať reklamné, informačné a propagačné zariadenia.

Ďalej žalobca poukázal na § 60 ods. 9 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, že na ceste a na mieste pri ceste sa nesmú umiestňovať veci, ktoré by mohli viesť k zámene s dopravnou značkou alebo s dopravným zariadením alebo by ich zakrývali, alebo ktoré by rozptyľovali a upútavali pozornosť účastníka cestnej premávky, alebo ho oslňovali.

Ďalej poukázal na technický predpis SKN73 6101 projektovanie ciest a diaľnic, podľa ktorého v bode 14 cudzie zariadenia na cestných komunikáciách sa v blízkosti telesa cestnej komunikácie v žiadnom prípade nesmú umiestňovať také zariadenia, ktoré by svojou prevádzkou alebo náhlymi poruchami mohli ohroziť alebo znemožniť bezpečnosť cestnej premávky. Na základe vyššie uvedeného žalobca nesúhlasil s umiestnením reklamných zariadení na vyššie spomínanej lokalite.

Na základe uplatnených námietok stavebný úrad nariadil vo veci pojednávanie. K umiestneniu reklamných zariadení zaslal stanovisko cestný správny orgán Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií SR č. 17609/2009/SCDPK-48327 zo dňa 25.11.2009, v ktorom uviedol, že podľa § 10 ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. na diaľniciach, cestách pre motorové vozidlá a medzinárodných cestných ťahoch a v ich ochranných pásmach okrem odpočívadiel je zakázané umiestňovať reklamné propagačné a informačné zariadenia, v území zastavanom alebo určenom na zastavanie nie je definované cestné ochranné pásmo z dôvodu čoho je toto mimo pôsobnosti ministerstva.

Ďalej sa v administratívnom spise nachádza súhlasné stanovisko Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave zo dňa 30.01.2009, č. KRP-12-64/Dio-2009, k umiestneniu reklamných zariadení, nájomná zmluva ako aj dodatok č. 3 k nájomnej zmluve, č. 08940944600 zo dňa 20.11.2006, výpis z katastra nehnuteľností, statický výpočet, ako aj iné písomné podklady. Na základe týchto podkladov Mestská časť Bratislava – Petržalka ako stavebný orgán vydalo rozhodnutie dňa 21.01.2010, č. UKSP-17537-TJ/09, 10-Ko 4, na základe ktorého povolil umiestnenie troch kusov osvetlených reklamných zariadení typu BigBoard. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, o ktorom rozhodoval žalovaný – Krajský stavebný úrad v Bratislave rozhodnutím č. A-2010/1571-DLD zo dňa 06.05.2010, ktorý zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Podľa § 140b ods. 5, 6 Stavebného zákona, ak odvolanie proti rozhodnutiu podľa tohto zákona smeruje proti obsahu záväzného stanoviska, odvolací orgán konanie preruší a vyžiada si stanovisko k obsahu odvolania od dotknutého orgánu príslušného na vydanie záväzného stanoviska. Odvolanie spolu so stanoviskom dotknutého orgánu k obsahu odvolania predloží stavebný úrad orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu a vyžiada si od neho potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska. Ak je právoplatné rozhodnutie podľa tohto zákona založené na obsahu záväzného stanoviska dotknutého orgánu, ktoré bolo neskôr zrušené alebo zmenené pre rozpor so zákonom, ide o dôvod na obnovu konania.

Pribratý účastník žiadal, aby súd žalobu zamietol ako neopodstatnenú a žiadal priznať náhradu trov konania.

Súd po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Správne zistil skutkový stav a vyvodil správny záver, s ktorým sa konajúci súd stotožnil.

Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Súd má za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov

v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. mája 2014 o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2010/1571-DLD zo dňa 6. mája 2010 vrátane prvostupňového rozhodnutia podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobcom napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca odôvodnil odvolanie dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní žalobca uviedol že prvostupňový súd nemal dôvod na zmenu právneho názoru oproti pôvodnému rozsudku, v ktorom správne konštatoval že žalovaný porušil ustanovenie § 140b ods. 6 stavebného zákona, nakoľko žalobcovo odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu 1. stupňa smeroval okrem iného aj proti obsahu záväzného stanoviska dotknutého orgánu a v danom prípade mal odvolací správny orgán vyžiadať stanovisko k obsahu odvolania podľa dotknutého orgánu príslušného na vydanie záväzného stanoviska. V napadnutom rozsudku sa však už prvostupňový súd s touto otázkou nezaoberal. Zároveň poukázal na predchádzajúce rozhodnutie Najvyššieho súdu, v tejto veci, v ktorom Najvyšší súd konštatoval, že danú vec treba posudzovať aj podľa § 10 ods. 1 a 3 a § 11 zákona o pozemných komunikáciách, podľa ktorých pri umiestňovaní reklamného zariadenia pri cestách, treba mať na zreteli bezpečnosť cestnej premávky, pričom mal tento názor oporu aj v metodickom usmernení Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR a Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že podané odvolanie považuje za neodôvodnené a navrhuje, aby bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.05.2014, č.k. 3S 234/2014-12,6 potvrdený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c

ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu ako aj pripojeného spisového materiálu sa nestotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom považujúc jeho závery za arbitrárne nemajúce oporu v zákone ani v príslušných medzinárodných zmluvách a práve Európskej únie a v judikatúre súdov Slovenskej republiky.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke, nikto nesmie svojou činnosťou ohrozovať diaľnicu, cestu alebo miestnu komunikáciu a premávku na nich, ani sťažovať ich údržbu.

Podľa § 60 ods. 9 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, na ceste a na mieste pri ceste sa nesmú umiestňovať veci, ktoré by mohli viesť k zámene s dopravnou značkou alebo s dopravným zariadením, alebo by ich zakrývali, alebo, ktoré by rozptyľovali a upúťovali pozornosť účastníka cestnej premávky, alebo ho osľňovali.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Stavebný zákon“), povolenie stavebného úradu vyžadujú, pokiaľ na to nie sú príslušné podľa osobitných predpisov iné orgány, informačné, reklamné a propagačné zariadenia, pokiaľ sa umiestňujú na miestach viditeľných z verejných priestorov a pokiaľ sú spojené so stavbou alebo pozemkom.

Podľa § 140b ods. 1 Stavebného zákona, záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

Podľa § 140b ods. 5 Stavebného zákona, pri riešení rozporov medzi dotknutými orgánmi vyplývajúcich zo záväzných stanovísk sa postupuje podľa § 136. Ak námietky účastníkov konania smerujú proti obsahu záväzného stanoviska, stavebný úrad konanie preruší a vyžiada si od dotknutého orgánu stanovisko k námietkam. Ak dotknutý orgán stanovisko nezmení, stavebný úrad si vyžiada potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska od orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie veci stavebným úradom.

Podľa § 140b ods. 6 Stavebného zákona, ak odvolanie proti rozhodnutiu podľa tohto zákona smeruje proti obsahu záväzného stanoviska, odvolací orgán konanie preruší a vyžiada si stanovisko k obsahu odvolania od dotknutého orgánu príslušného na vydanie záväzného stanoviska. Odvolanie spolu so stanoviskom dotknutého orgánu k obsahu odvolania predloží stavebný úrad orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu a vyžiada si od neho potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie o odvolaní.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „cestný zákon“), diaľnice sa budujú ako pozemné komunikácie smerovo rozdelené s obmedzeným pripojením a prístupom, vyhradené len pre motorové vozidlá s určenou povolenou rýchlosťou podľa osobitného predpisu, s mimoúrovňovými kríženiami a križovatkami s ostatnými komunikáciami.

Podľa § 8 ods. 11 vety druhej cestného zákona reklamné, informačné a propagačné zariadenia sa pri prejazdnych úsekoch ciest cez obce a pri miestnych komunikáciách umiestňujú tak, aby vyhovovali požiadavkám bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 8 ods. 12 cestného zákona, transparenty, skládky materiálov alebo reklamné,

informačné a propagačné zariadenia, ako aj iné zariadenia, ktoré neslúžia pre správu pozemných komunikácií ani pre riadenie cestnej premávky a prevádzku dopravy, je zakázané umiestňovať na križovatke a v rozľadovom poli vodiča na križovatke.

Podľa § 8 ods. 2 vyhlášky Federálneho ministerstva dopravy č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon), súčasťami diaľnic, ciest a miestnych komunikácií sú najmä mosty (nadcestia), po ktorých je komunikácia vedená, včítane chodníkov na nich, strojové vybavenie sklápacích mostov, ťadolamy, vozovky, priepusty, tunely, oporné, zárubné, obkladové a parapetné múry, tarasy, cestné svahy, cestné pomocné pozemky, priekopy a ostatné povrchové odvodňovacie zariadenia, zábradlia, odrazníky, prievozy, zvädzadlá, pružidlá, smerové stĺpiky, staničníky a medzníky, zásnežky, cestná zeleň, odpočívadlá, odstavné pruhy a plochy pre zastávky hromadnej verejnej dopravy, dopravné značky a zariadenia (s výnimkou svetelných znamení slúžiacich na riadenie dopravy a stanovišť dopravných orgánov), zásobníky a skládky údržbových látok, ochranné zelené pásy, dopravné ostrovčeky a hlásnice. Súčasťami diaľnic, ciest a miestnych komunikácií sú aj ich privádzače a vetvy križovatiek a protihlukové múry a protihlukové valy vyvolané výstavbou komunikácie a pokiaľ sú umiestnené na cestnom pozemku.

Podľa § 14 ods. 2 vyhlášky Federálneho ministerstva dopravy č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon), bez predchádzajúceho súhlasu cestného správneho orgánu **je zakázaná akákoľvek stavebná činnosť**, ktorá by mohla ohroziť diaľnice, cesty a miestne komunikácie alebo premávku na nich alebo **ktorá by realizáciou a umiestnením stavieb** bránila v potrebnej modernizácii dotknutého úseku komunikácie, **sťažovala strojovú údržbu** alebo zhoršovala podmienky bezpečnej a plynulej premávky na komunikáciách.

Podľa § 2 ods. 2 písm. e/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej v texte rozsudku len „zákon o premávke“), na účely tohto zákona sa ďalej rozumie hranicou križovatky miesto vyznačené vodorovnou dopravnou značkou „Priečna súvislá čiara“, „Priečna súvislá čiara so symbolom Daj prednosť v jazde!“ alebo „Priečna súvislá čiara s nápisom STOP“; kde takáto vodorovná dopravná značka nie je, hranicu križovatky tvorí kolmica na os vozovky v mieste, kde sa pre križovatku začína zakrivenie vozovky.

Podľa § 2 ods. 2 písm. j/ zákona o premávke, križovatkou miesto, v ktorom sa cesty pretínajú alebo spájajú.

V danom prípade nie je z obsahu administratívneho spisu a ani z rozhodnutia žalovaného zrejmé, či on, alebo dopytovaný dotknutý orgán skúmali okolnosť rozptyľovania a upútavania pozornosti účastníkov cestnej premávky umiestneným reklamným zariadením v blízkosti diaľnice a jej privádzačov a že s touto skutočnosťou sa nikto z nich nezaoberal.

Pre úplnosť veci odvolací súd uvádza, že žalobca Národná diaľničná spoločnosť, a.s. uvedenú skutočnosť namietala pred správnym orgánom a keďže navyš ide o kogentnú povinnosť vyplývajúcu z príslušného právneho predpisu, bolo potom povinnosťou správneho orgánu, aby sa s uvedenou skutočnosťou vysporiadal ex offo.

Odvolací súd tak tiež považuje za potrebné zdôrazniť, že zo Stanoviska Ministerstva dopravy pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky zo dňa 14. októbra 2009 okrem iného vyplýva, že v križovatkách a v rozhľadovom a výhľadovom poli vodiča je zakázané umiestňovať reklamné zariadenia. Predmetný zákaz je upravený v § 8 ods. 12 cestného zákona a podľa názoru odvolacieho súdu s touto skutočnosťou sa žalovaný správny orgán v priebehu správneho konania taktiež vôbec nezaoberal.

Ako už bolo uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí, najvyšší súd považuje za potrebné k námietkam uvedeným v odvolaní dodať, že danú vec treba posudzovať okrem príslušných ustanovení stavebného zákona a zákona o cestnej premávke aj podľa § 10 ods. 1 a 3 a § 11 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“), keď pri umiestňovaní reklamného zariadenia pri cestách treba mať v prvom rade na zreteli bezpečnosť cestnej premávky. Tento názor má oporu aj v čl. 6 Metodického usmernenia Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky a Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky k problematike povoľovania informačných, reklamných a propagačných zariadení a predovšetkým v Európskej dohode o hlavných cestách s medzinárodnou premávkou (AGR), na ktoré žalobca poukazuje.

Európskou dohodou o hlavných cestách s medzinárodnou premávkou (AGR), ktorá je uložená v depozitári generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, je Slovenská

republika viazaná podľa oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 53/1994 Z.z. a ustanovenie § 61 ods. 6 zákona č. 315/1996 Z.z. bolo s účinnosťou od 1. februára 2009 nahradené ustanovením § 60 ods. 9 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, podľa ktorého sa taktiež na ceste a na mieste pri ceste nesmú umiestňovať veci, ktoré by mohli viesť k zámene s dopravnou značkou alebo s dopravným zariadením alebo by ich zakrývali, alebo ktoré by rozptyľovali a upúťovali pozornosť účastníka cestnej premávky, alebo ho oslňovali.

Správne orgány som predchádzajúcich konaniach nevysporiadali ani s námietkou žalobcu o tom, že krajský dopravný inšpektorát na Bratislave bol kompetentný sa umiestnenie reklamných zariadení vyjadrovať podľa zákona číslo 315/1996 Z.z. O premávke na pozemných komunikáciách do 31.01.2009. Tento zákon bol však zrušený zákonom č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, ktorý nadobudol účinnosť 01.02.2009. Podľa tohto zákona ako aj zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore je si prezídium policajného zboru uplatňuje v konaniach v zmysle stavebného zákona požiadavky s cieľom zabezpečenia ochrany verejných záujmov spoločnosti, v, ktorej by stavebnou činnosťou mohli byť dotknuté. Medzi ne patria aj otázky plynulosti cestnej premávky na diaľniciach a rýchlostných cestách a s tým súvisiaci ochrana života majetku účastníkov cestnej premávky..

Práve s poukazom na vyššie uvedenú európsku dohodu hlavných cestách s medzinárodnou premávkou, je potrebné omnoho širšie vnímať priestorový rozsah miesta „pri ceste“ z pohľadu možnosti upútavania účastníkov cestnej premávky, a s tým súvisiacou možnosťou odpútania potrebnej pozornosti pri prevádzkovaní motorových vozidiel, rozptyľovanie a upúťavať nepozornosti účastníkov cestnej premávky musí byť súčasťou posudzovania bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky jednak z hľadiska stanoviska policajného zboru jednak z pohľadu úloh správcu diaľnice. Práve bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky je verejným záujmom, ktorý nepatrí k subjektívnemu právu žalobcu ochrany ktorého by sa mohol domáhať v správnom súdnictve. Práve ustanovenia § 10 ods. 1 a § 60 ods. 9 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke, podstatne rozširujú rozsah priestoru pri ceste, na ktorom rôzne pútače môžu odvádzať pozornosť účastníkov cestnej premávky od diania na komunikácii.

Z tohto pohľadu nie je zrejmé, prečo žalovaný nerešpektoval stanovisko ministerstva dopravy pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky, ktoré odporučilo vyžiadať si stanovisko

správcu diaľnice, Národnej diaľničnej spoločnosti, ktorý orgán by mal byť povolaný na hodnotenie týchto bezpečnostných aspektov bez ohľadu na to, že daný reklamný panel nie je umiestnený bezprostredne pri komunikácii.

Na základe uvedených skutočností, Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol považovať rozhodnutie žalovaného za zákonné, a preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 3 veta prvá zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ OSP z dôvodu, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je pre posúdenie veci nepostačujúce a v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a vec mu vrátil na ďalšie konanie

Žalovaný v ďalšom konaní súd viazaný právnym názorom súdu (§ 250ja ods. 6 OSP) a jeho úlohou v správnom konaní bude vec opätovne prejednať a rozhodnúť za účasti žalobcu, pričom bude povinný sa zaoberať všetkými a relevantnými námietkami účastníkov správneho konania a svoje stanovisko k týmto námietkam podrobne zdôvodniť.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k OSP a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za návrh a za odvolanie v celkovej výške 136,- €.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2016

JUDr. Milan M o r a v a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková